

Ili - ako smo borci po prirodi, možemo sve svoje sile upregnuti u borbi da ostanemo besprijekorni pred Isusovim pogledom što redovito završi razočaranjem u samoga sebe. Ipak je najbolje što u takvom duševnom raspoloženju (ili povlačenja ili razočaranja) možemo učiniti to da u poniznosti ustrajemo pred Isusovim pogledom, da ga ljubimo i čeznemo za njegovom prisutnošću u našem životu. Ne moramo od života činiti hod po žici kako bismo zaslužili Njegovu ljubav. "Ta u Ljubavi nas predodredi za posinstvo, za sebe..." (usp. Ef). Njegov pogled će nam reći kako nas ljubi neizmjerljivo savršenije, čistije, jače nego što to možemo i zamisliti. Ljubi nas ljubavlju koja stvara, liječi i usavršuje. Ljubi nas kako samo Bog može ljubiti i vjerojatno u ovom zemaljskom životu ne bismo izdržali puninu spoznaje veličine te ljubavi.

Hod kroz život u zagledanosti u Njegove oči tada postaje avantura otkrivanja još nepoznatih predjela vlastitog nam bića otkupljena krvlju Njegovom...

s. M. Dijana Mihalj

U OBRANU NEDUŽNOG I GREŠNOG

Isus pred Pilatom - pod optužbom da prisvaja sebi naslov «kralja židovskoga». Pilat uvida neosnovanost optužbe. Pokušava izvući Isusa. Lukavi tužitelji udaraju na njegovu uporište - njegovu vladalačku stolicu. Između sigurnosti svoje vladalačke stolice i nepravedno optuženog Isusa on se odlučuje sačuvati stolicu a Isusa posla u smrt. Pobijedilo je lukavstvo zlobe, kukavičluk osobnih interesa i rušilačka snaga zasljepljene mase. Osuđen je Nedužni.

Taj isti osuđenik našao se, nedavno prije toga, u ulozu Pilata, Suca. Dovedi su mu ženu zatečenu u preljubu, grešnicu. Zakon je jasan - kamenovanje. I ona se našla u mreži lukavosti zlobe i pod rušilačkim kotačem zasljepljene mase. Ne dokazuje svoju nedužnost. Možda bi bila priznala svoju krivnju, da je Sudac od nje to tražio. Možda je zanijemila u osjećaju nemoći da dokaže svoju nedužnost. Svejedno. Njezin Sudac je u njoj razlikovao čovjeka od grijeha. Upro je pogled u njezine tužitelje. Bili su izvan sebe. Spremni rastrgati sve oko sebe. Trebalo ih je vratiti samima sebi. Dao im je priliku. Odvratio je svoj pogled od njih. Zatim ih pozvao da svrnu pogled sami na sebe. Razdvojio je čopor. Lukavstvu zla ispali su iz ruku konci mreže u kojoj su držali uplašeno ljudsko stvorenje. «Grešnica» nije osuđena.

Ukidanjem smrtne kazne nije čovjek izgubio rušilačku snagu svojstvenu krdu, nije se oslobodio utjecaja mase, nije zaštitio svoj osobni stav, nisu potrgane spletke lukavosti, mreže zavisti i mržnje, nisu se umanjila sredstva zasljepljivanja. Naprotiv, sve to može biti perfidnije u načinu djelovanja, skrivenije u svojoj zloći, razornije u svojoj prekrivenosti. Dan za danom možemo prekrivati oči posve prozirnim zavjesama,

ali nakon određenog broja tih, svake za sebe prozirnih zavjesa, mi doista više ne vidimo, postajemo slijepi, postajemo plijenom svake manipulacije.

Stati u obranu nedužnoga!? To se ne može bez stajanja uz osobni stav. Izdvajanje iz mase često plaćamo skupom cijenom. Ali možda tu vrijedi tržišna logika: što veća cijena, to vrjednija roba, i obratno. Učitelj je za svoj stav platio najvišom cijenom: život za prijatelje!

Koliko se hvastam osobnim stavom, osobnom neovisnošću?! Možda me oslobađanje od jedne ovisnosti samo neprimjetno uvuče u drugu. Ako, pak, baš tako čvrsto stojim, koliko pazim da ne padnem? Jer, ako su nam noge doista čvrste, vrlo je sklizak teren, premazan svim mogućim mastima. Jednom izrečen «da» kad u dnu srca i duše osjećam «ne», i obratno. I dva-tri puta tako i već se nađem u vrtlogu iz kojega ne prepoznam strane svijeta. Ako šutnjom odgovorim na jednu laž o drugome, laž je pronašla pukotinu. Ako smijehom odgovorim na svima nedužnu a ismijavanom bolnu šalu, doskočicu ili primjedbu, ponižavanje i poticanje na nj naći će se u istom loncu. Ako jednom okrenem glavu od onoga od koga je svi okreću, i drugi i treći put, ili će mi se vrat ukočiti ili glava neprestano vrtjeti. Jednim kupljenim predmetom koji mi doista nije neophodan kupujem novi i uskoro se nađem zatrpan. Jedan privilegirani položaj po vezi, veza po vezi i brzo mi način ophođenja postane «po vezi», a to me, pak, prije ili kasnije učini bezveznim. Jedan novčić primljen bez zasluge i potrebe lako otvara ruku za drugi, ali tamo gdje pružim mali prst lako će me uhvatiti i za ruku. Jedan komad odjeće zbog marke a ne potrebe, vodi me u društvo u kojem odijelo čini čovjeka. Jedno izvlačenje od kazne (primjerice, prometne) na račun uniforme, službe, zavodi me na stranputice zloporaba. Jedan orden na grudima traži drugi, drugi treći i uskoro ni sam a ni drugi ne gledamo na lice već na ordene. Jedan alibi za izricanje suda i osude, rađa desecima novih. Uskoro mi potom prestane važiti: Ne sudite da ne budete suđeni!

Stati u obranu grešnoga!? To može onaj koji razumije kako je lako pasti. Bog to razumije bez pada, a mi to učimo na padovima. Stati u obranu grešnoga!? To može onaj koji nema potrebu braniti svoju svetost. Stati u obranu grešnoga!? To može onaj koji zna da se čisti ne rađamo, već se peremo – i tijelo u dušu. U obranu grešnoga ne staje snažni, već slabi - nošen Božjom snagom, koji i sam nosi ožiljke grijeha ali sretan zahvaljuje za iscijeljene rane. Stati u obranu grešnoga može onaj tko razlikuje grijeh od grešnika, koji živo vjeruje da je Isus došao pronaći izgublenu Očevu djecu, koji živo vjeruje da se Bog živo, brižno i brižnije zanima za grešnike i da je život dao ne za pravednike već za grešnike. Stati u obranu grešnoga može onaj tko se danomice ugrize za jezik na svaku riječ osude, tko se zacrvni na svaku pomisao izricanja suda drugome i o drugome, kome se zgade čiste ruke oprane u nedužnosti pred nečistoćom ovoga svijeta, pred siromaštvom, ovisnostima i svakom vrstom ljudske bijede.

Gospodine Isuse, smiluj se meni grešniku!

Fra Bože Vuleta